

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 841/2016-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. novembra 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Petrom Arendackým, Železničiarska 13, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v petite sťažnosti bližšie nekonkretizovaným právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. septembra 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „odporkyňa“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v petite sťažnosti

bližšie neoznačeným právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti okrem iného uvádza:

«V konaní vedenom pred Okresným súdom Považská Bystrica pod spis. zn. 6 C 50/09 vo veci navrhovateľov 1) [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ], 2) [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ] a 3) [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ] proti sťažovateľke ako odporkyni o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva účastníkov k nehnuteľnostiam: rodinnému domu [REDAKOVANÉ] postavenému na parcele [REDAKOVANÉ] a parcelám [REDAKOVANÉ] „záhrada“ o výmere 1.410 m², [REDAKOVANÉ] „zastavané plochy a nádvorie“ o výmere 1.099 m² a [REDAKOVANÉ] „ostatné plochy“ o výmere 296 m², ktoré sú zapísané na [REDAKOVANÉ] k. ú. [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] rozhodol súd rozsudkom zo dňa 12. 5. 2014 tak, že spoluvlastníctvo účastníkov zrušil a nariadil predaj nehnuteľností s tým, že výťažok z predaja bude rozdelený medzi účastníkov podľa výšky ich spoluvlastníckych podielov.

Proti tomuto rozhodnutiu podala odporkyňa odvolanie, v ktorom namietala nesprávnosť záverov o nedeliteľnosti pozemku parc. č. [REDAKOVANÉ] (v rozsudku zamenený s pozemkom parc. č. [REDAKOVANÉ]) a poukázala na nemožnosť využitia pozemkov na stavbu z dôvodu ich umiestnenia v záplavovom území.

Krajský súd neakceptoval námietky odporkyne uvedené v odvolaní, konštatoval nedeliteľnosť nehnuteľností vrátane parcely č. [REDAKOVANÉ], ktorú však vo vzťahu k námietkam odporkyne nijako nezdôvodnil...

Z hľadiska skutkových okolností prípadu sa javí ako kľúčovou otázkou, či parcela č. 83/2 (resp. správne má byť v rozsudku uvedené [REDAKOVANÉ]), ktorá má z predmetných pozemkov najväčšiu výmeru, je deliteľná, alebo nie. Pritom zásadne platí, že pozemky sú spravidla reálne deliteľné, nedeliteľnosť pozemku môže nastať iba v dôsledku osobitých okolností toho ktorého prípadu. V danej veci ale takéto okolnosti neexistujú.

Súd odôvodnil nedeliteľnosť parcely č. [REDAKOVANÉ] tým, že

1/ na pozemku sa nachádza žumpa a plynová prípojka, ktoré patria k domu,

2/ na jednom jej okraji sa nachádza v celej dĺžke elektrické vedenie a k nemu prislúchajúce ochranné pásmo v šírke 6 metrov.

Na základe týchto tvrdení súd skonštatoval, že bez ďalších investícií nie je parcela deliteľná a nakoľko žiaden zo spoluvlastníkov nie je ochotný finančne sa podieľať na preložení elektrického vedenia ako ani na investíciách, ktoré by vznikli pri vybudovaní novej plynovej prípojky a žumpy pre dom, súd uzavrel, že pozemok nemôže reálne rozdeliť.

Sťažovateľka musí namietat', že zhodnotenie skutkového stavu zo strany odvolacieho súdu a aplikácia právnych predpisov na tento stav sú natoľko arbitrárne, že v ich dôsledku rozsudok odvolacieho súdu porušuje právo sťažovateľky na spravodlivý proces...»

Na základe už uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd „vydal nález o porušení základného práva sťažovateľky na súdnu a inú právnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, článku 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a v zmysle článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 28. mája 2015 sp. zn. 19 Co 800/2014 zrušil a vec vrátil Krajskému súdu v Trenčíne na ďalšie konanie“.

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným,

ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone.

To znamená, že ústavný súd môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, III. ÚS 285/2012).

Uvedené osobitne platí v prípadoch, v ktorých sú osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd zastúpené kvalifikovaným právny zástupcom, advokátom.

Povinnosti advokáta vyplývajúce zo zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je advokát povinný vykonávať tak, aby boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (napr. II. ÚS 117/05, III. ÚS 236/07, III. ÚS 334/09, III. ÚS 285/2012).

Sťažovateľka v petite sťažnosti neoznačila právoplatné rozhodnutie všeobecného súdu a neuviedla ani spisovú značku konania pred krajským súdom, v ktorom malo dôjsť k porušeniu jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že sťažnosť neobsahuje jasný a zrozumiteľný petit ako východisko pre rozhodnutie ústavného súdu, čo je jednou zo všeobecných náležitostí návrhu na začatie konania pred ústavným súdom podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd pripomína, že takéto nedostatky zákonom predpísaných náležitostí nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Nedostatok, resp. nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí návrhu účastníka konania je v zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu dôvodom odmietnutia sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (podobne napr. IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05, III. ÚS 210/09, III. ÚS 32/2011, III. ÚS 285/2012).

Na základe už uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že vo veci sťažovateľky nie sú podľa jeho doterajšej judikatúry splnené podmienky na poskytnutie ústavnej ochrany, a preto sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom príslušného orgánu verejnej moci alebo aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Z obsahu sťažnosti je zrejmé, že argumentácia sťažovateľky je vedená len v rovine polemiky so skutkovými a právnymi zisteniami krajského súdu a je výlučne výrazom jej

odlišného hodnotenia veci, aké zastáva krajský súd, do posúdenia ktorého by ústavný súd nebol ani oprávnený, ani povinný vstupovať (m. m. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Z už uvedených dôvodov najmä s ohľadom na absenciu akejkolvek ústavnoprávne relevantnej argumentácie (polemika s právnymi a skutkovými závermi, ktorá stavia ústavný súd len do pozície ďalšej inštancie v rámci sústavy všeobecných súdov) by sťažovateľka ani po splnení všetkých zákonom predpísaných náležitostí v zásade nebola spôsobilá preukázať namietané porušenie označených práv podľa ústavy, listiny a dohovoru, realnosť ktorých by mohol ústavný súd posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

V nadväznosti na uvedené ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. novembra 2016